

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 610 /22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sadu Rejonowego w Belchatowie z dnia 6 lipca 2022 roku			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1. zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 286 & 1 k.k. w zw. z art. 12 & 1k.k. poprzez przyjęcie, że przypisany oskarżonemu czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, podczas gdy w rzeczywistości oskarżony swoim działaniem wypełnił znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 286 & 3 k.k. w zw. z art. 12 & 1k.k.,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>2. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że zachodzą przesłanki warunkowego umorzenia postępowania karnego, podczas gdy w rzeczywistości społeczna szkodliwość czynu jakiego się dopuścił oskarżony jest znaczna</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Nie ma racji skarżący, że czyn przypisany oskarżonemu M. W. zaskarżonym wyrokiem, nie stanowi wypadku mniejszej wagi z art. 286 § 3 k.k. Prawidłowe ustalenia w tej kwestii poczynił sąd merytoryczny, albowiem za taką oceną prawną przemawiały zarówno okoliczności przedmiotowe, jak i podmiotowe inkryminowanego ww. zachowania.</p>				

W licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego podkreśla się, że o przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Dla elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motyw i cel działania sprawcy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 1997 r., sygn. akt V KKN 6/97; wyrok Sądu Apel. w Lublinie z dnia 8 sierpnia 1996 r., sygn. akt II AKa 91/96). A zatem o

tym, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi decyduje ostateczny bilans, wynikający z oceny wszystkich znamion przedmiotowych i podmiotowych danego czynu, pozwalający ocenić, iż konkretny czyn cechuje się niewysoką społeczną szkodliwością.

Podobnie w literaturze przyjmuje się, że wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy okoliczności popełnienia czynu zabronionego wskazują, że czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości. To stopień społecznej szkodliwości czynu jest podstawowym kryterium oceny czy dany czyn można zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi (por. Małgorzata Dąbrowska - Kardas, Piotr Kardas, Kodeks Karny z Komentarzem, Zakamycze, Kraków 1999 r. tom III s.116 - 118 oraz przytoczoną tam literaturę).

A zatem dokonując oceny czynu jako wypadku mniejszej

wagi, o którym mowa w art. 286 § 3 k.k., trzeba było mieć na uwadze szczegółową analizę wszystkich okoliczności towarzyszących zachowaniu się sprawcy. W realiach przedmiotowej sprawy, sąd merytoryczny słusznie wskazał na krótkotrwałe, bo dotyczące okresu od 3 do 13 sierpnia 2020 roku, a przy tym mające epizodyczny charakter działanie oskarżonego. Jego przypadkowość, okazjonalność, wyjątkowość należy oceniać zwłaszcza w obliczu nienagannego przebiegu dotychczasowej współpracy pomiędzy stronami, prowadzącymi działalność gospodarczą. Miała ona miejsce od 2015 roku i polegała na zamawianiu przez oskarżonego do prowadzonych przez siebie trzech punktów sklepowych, wyrobów tytoniowych dostarczanych przez przedstawiciela handlowego pokrzywdzonego.

Dokumentowana

była fakturami VAT, z odroczonym 10 dniowym terminem płatności. Łączna szkoda wyrządzona zachowaniem przestępnym wyniosła 21 105, 68 złotych, a więc nie stanowiła dla firmy pokrzywdzonego zajmującej się hurtowym handlem towarów i dystrybucją towarami tytoniowymi, istotnego uszczerbku finansowego.

Nie sposób przejść obojętnie do tego, że przed obliczem sądu pierwszej instancji strony doszły do porozumienia, ustaliły że kwota zadłużenia na dzień rozprawy wynosi 20 876, 45 złotych. Po przeprowadzeniu dodatkowych negocjacji oświadczyły, że zaległości będą regulowane przez oskarżonego w 10 ratach, płatnych do 30 każdego miesiąca, poczynając od lipca 2022 roku, wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi przez księgowość firmy pokrzywdzonego i wskazywanymi odrębnym pismem

każdego miesiąca. W toku trwania postępowania międzyinstancyjnego oskarżony przystąpił do realizacji zaległego zobowiązania. Podał w postępowaniu odwoławczym, że uregulował przelewem na konto pokrzywdzonego trzy raty: w miesiącu lipcu, sierpniu i wrześniu 2022 roku, w kwotach od 2200 złotych do 2500 złotych. Natomiast obecny na rozprawie apelacyjnej oskarżyciel posiłkowy W. K. potwierdził otrzymanie dwóch wpłat: w kwocie 2 250, 86 złotych i w kwocie 2 578, 60 złotych, zaś odnośnie trzeciej uznał, iż nie zdążyła wpłynąć na jego konto, z racji jej dokonania przez oskarżonego w dzień poprzedzający posiedzenie sądu odwoławczego.

Na przeszkodzie dokonaniu oceny prawnej przypisanego oskarżonemu czynu jako wypadku mniejszej wagi, według sądu odwoławczego, nie stało popełnienie tegoż na przestrzeni

10 dni, czyli w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 12 & 1 k.k., za który ustawodawca w art. 57 b k.k. przewidział wymiar kary w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia do podwójnej wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia (w więc w tym konkretnym przypadku jeśli chodzi o karę pozbawienia wolności określoną w sankcji art. 286 & 3 k.k. do 2 lat, nie mogłaby być ona niższa od 2 miesięcy i wyższa od 4 lat).

Zasługuje na aprobatę stanowisko sądu pierwszej instancji co do ziszczenia się wobec oskarżonego M. W. przesłanek probacyjnej instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Na gruncie okoliczności przedmiotowej sprawy, wskazanych powyżej, sąd ten uczynił zadość prawidłowej ocenie stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu.

Wziął pod uwagę kwantyfikatory określone przepisem art. 115 § 2 k.k. a przy dokonywaniu ich oceny przypisał im właściwy i dostateczny ciężar gatunkowy.

Zgodnie z dyspozycją tegoż przepisu, przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Wszystkie z wymienionych okoliczności związane są z czynem, z jego stroną przedmiotową i podmiotową (postać zamiaru, motywacja), a ustalenie stopnia społecznej szkodliwości może nastąpić wyłącznie na podstawie oceny samego czynu, a nie

na podstawie oceny jego sprawy (vide: Kodeks karny - Część ogólna - Komentarz pod red. A. Zolla, Zakamycze 2000, s. 623).

Zgodnie natomiast z art. 66 § 1 kk instytucję warunkowego umorzenia postępowania sąd może zastosować wtedy, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowe umorzenie postępowania jako instytucja o charakterze wyjątkowym stosowana być może wyłącznie co do przestępstw, w przypadku których występuje nasilenie

okoliczności łagodzących, tak w zakresie samego czynu, stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa, stopnia winy oskarżonego, jak i jego właściwości i warunków osobistych.

Analiza okoliczności niniejszej sprawy pod kątem wskazanych przesłanek warunkowego umorzenia postępowania daje podstawy do stwierdzenia, iż zasadne w świetle celów postępowania karnego, w tym założeń kodeksu karnego w kwestii prawnokarnej reakcji na czyn zabroniony, było orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonego M. W.. Należy zważyć, że istotą warunkowego umorzenia postępowania, zgodnie z założeniami ustawodawcy, jest likwidowanie konfliktu wywołanego przestępstwem. Znajduje ono zastosowanie tam,

gdzie nie ma potrzeby ze względu na cele kary, jej wymierzenia. Podstawowym zatem celem wyżej wymienionej instytucji jest cel wychowawczy, którego spełnienie oceniane jest poprzez sprawdzenie funkcjonowania sprawcy w okresie próby. Jest to szansa dana sprawcy, by pomyślnym upływem okresu próby udowodnił, że zrozumiał naganność swego postępowania i tym samym dał gwarancję akceptowania w przyszłości obowiązujących norm prawnych.

Sąd odwoławczy bacząc na całokształt okoliczności sprawy uznał, że wymierzenie kary oskarżonemu w istocie nie jest konieczne, a cele postępowania zostaną osiągnięte poprzez warunkowe umorzenie postępowania. Jednocześnie wyznaczony okres próby, pozwoli sprawdzić przestrzeganie przez oskarżonego norm prawnych i

realizowanie nałożonego obowiązku naprawienia szkody.			
Wniosek			
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony swoim działaniem wypełnił znamiona czynu z art. 286 & 1 k.k. w zw. z art. 12 & 1k.k. i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 1 roku i kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 złotych każda oraz nałożenie obowiązku naprawienia szkody na warunkach uzgodnionych z pokrzywdzonym i obciążenie go kosztami postępowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek nie jest zasadny z przyczyn podanych powyżej.			

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w wyroku.</p>		
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Całościowa ocena wszystkich okoliczności mających wpływ na stwierdzenie nieznacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, w powiązaniu z brakiem</p>		

<p>podniesienia w apelacji okoliczności, które ocenę tę mogłyby odmienić, doprowadziła sąd odwoławczy do wniosku o trafności zaskarżonego wyroku i jego utrzymaniu w mocy.</p>			
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	nowo przewodu w całości		
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	W oparciu o przepisy art. 636 § 1 k.p.k. i art. 9 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) sąd odwoławczy ustalił, iż wydatki związane z wniesieniem apelacji przez prokuratora ponosi Skarb Państwa (z powodu jej nieskuteczności).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zakwalifikowanie przypisanego czynu jako wypadku mniejszej wagi z art. 286 & 3 k.k. w zw. z art. 12 & 1 k.k. i warunkowe umorzenie postępowania zamiast skazania oskarżonego za	

	zarzucany czyn z art. 286 & 1 k.k. w zw. z art. 12 & 1 k.k.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana